

Пролог

Тази година лятото в Блосъм Крийк беше необичайно слънчево. Малкото селце в Кент сякаш се смееше под ярките лъчи, заобиколено от чудни поля, изпъстрени с макове.

А в деня, в който Фред Молой вървеше към къщи, сякаш небето нарочно бе сложило най-синия си цвят и птичките изпълваха свежия въздух с най-хубавите си песни. Фред беше ходил до фермата на Грифитс, за да вземе пресни яйца за майка си. Макар тя вече да беше навършила деветдесет и шест години, продължаваше всяка сутрин да закусва с пълна чаша яйчен пунш, приготвен от мляко, жълтъци, ликьор и обилно подправен с канела и индийско орехче.

Фред, който вече беше прехвърлил шейсетте, но беше наследил издръжливостта на

майка си, вървеше бързо по селския път, подсвирквайки си весело и си припомняше наум стъпките на една сложна ирландска жига, предвкусвайки приятната вечер в клуба за танци. Без сам да усети, той направи два скока и няколко стъпки от танца и се сепна засрамен, като мерна изрядно окосеното голф игрище „Феърфийлд Кейв“. За щастие, никой не беше видял как танцува сам по пътя. Зелената морава и меките височинки на игрището бяха абсолютно пусти.

Фред погледна празните алеи на игрището и реши да мине напряко по една от тях. Щеше да излезе точно на Мейпъл Роуд в селото. Почти половин век беше работил като общински архивар в Блосъм Крийк и картата на района буквално се беше запечатала в паметта му. Можеше да мине по всеки път и пътека със затворени очи. Спокоен, че няма кой да го види, Фред изрепетира още няколко стъпки от жигата. Затвори очи, за да направи едно сложно завъртане и когато ги отвори, видя нещо необичайно. Отвъд хълмчето от дясната му страна, до знаменцето с номер 18, на земята лежеше някакъв мъж.

Фред беше весел човек, но и много свенлив. Затова първото нещо, което мина през главата му, беше, че се е изложил. Второто беше, че винаги си е представял голфа като спорт, който човек играе прав, а не легнал. А третото беше неочаквано предчувствие за беда.

– Господине, имате ли нужда от помощ? – извика той, като сви ръцете си на фуния около устата.

Непознатият не отговори.

Мамо, кабинетът на чичо Орвил няма да се пипа!

Да купя:
– Четки
– Бои
– Нов лак за нокти!!!

1. Цветове и тайни

На „Оук Роуд“ №1 в Блосъм Крийк кипеше усилен труд. Този път не ставаше дума за разплитане на криминален случай, макар че Емили и майка ѝ Линда официално бяха възобновили работата на детективската агенция „Райт“, която Емили неофициално наричаше агенция „Мама и аз“.

– Емили, подай ми четката за оформяне на ръбове! – викна Линда от върха на алуминиевата стълба, на която се беше качила.

Наоколо цареше пълен безпорядък. В къщата, която Емили наследи от чичо си Орвил Райт, всичко беше обърнато с главата надолу – подовете бяха покрити с вестници, вратите и абажурите бяха обвити с хартия, а мебелите бяха покрити със стари чаршафи.

– Ето – Емили подаде четката на майка

си. – Сигурна ли си, че не трябва да ми кажеш нещо? – изгледа я тя изпитателно.

– Аз ли? – майка ѝ се изчерви и така устремно натопи четката в боята, че изпръска всичко наоколо. – Защо трябва да има да ти казвам нещо?

– Пребоядисваш цялата къща, мамо... – пъхна ръце в джобовете си Емили.

Майка ѝ имаше свой начин да се справя с проблемите. Или по-точно, няколко начина, свързани с многобройните ѝ хобита, и Емили се беше научила да ги разпознава. Ако майка ѝ плетеше, значи имаше екзистенциален[1] проблем. Ако разместваше мебелите, беше ядосана на някого. А ако пребоядисваше някоя стена, Емили можеше да се закълне, че майка ѝ има любовни проблеми.

Пребоядисването на всичко от горе до долу означаваше много големи проблеми. Може би се задаваше годеж и Емили се досещаше кой може да е годеникът.

– Нямаше как да оставим старите тапети на чичо ти. Те са престъпление срещу доб-

[1] *Екзистенциален – от думата „екзистенция“ (от лат. – съществуване); нещо, което се отнася до смисъла на живота, до съществуването на човека.*

рия вкус – заяви откъм стълбата Линда, но в гласа ѝ се долавяха нотки на оправдание.

– Обещай обаче, че няма да пипаш кабинета! – викна Емили. – Казахме, че ще остане, както е бил при чичо Орвил, нали?

Кабинетът беше най-странната стая в къщата и седалище на агенцията „Райт“. Емили отвори вратата му, сякаш за да се убеди, че всичко е на мястото си. Тук чичо Орвил беше приемал клиентите си и беше събрал ценни предмети и спомени от разследванията си, както и някои, меко казано, чудати лични вещи, като прочутата колекция от изкуствени мустаци. Неотдавна Емили беше намерила спомените на странния чичо на баща си, скрити в един тайник в библиотеката на кабинета. За нейна изненада, те бяха посветени на нея, въпреки че тя не познаваше чичо Орвил, или по-скоро не си го спомняше, защото се бяха виждали само два пъти, когато Емили е била съвсем малка. Но чичо Орвил се обръщаше към нея, сякаш я познаваше много добре. И е могъл да го направи, защото, както пишеше, племенникът му Патрик – бащата на Емили, му беше говорил за нея.

Когато Емили прочете това изречение в

тетрадката със спомени, сърцето ѝ заби като лудо. Татко ѝ беше загинал в автомобилна катастрофа преди шест години и всичко, което ѝ остана от него, бяха купчина снимки и все по-избледняващи спомени. Оттогава започна да търси във всяко ъгълче на къщата някаква следа, която да я доближи и до него.

– Напълно съгласна! – кимна Линда с усмивка. – Кабинетът е съвършен така, както си е.

– Мяу! – обади се одобрително Пърси, котката порода девон рекс, наследена от чичо Орвил.

– Сега, след като всичко отново е бяло, кажи какъв цвят предпочиташ за стените в хола? Първинка[1] или ябълковозелено?

– Що за цвят е пер... – започна Емили, но подозренията ѝ я тласнаха към друг въпрос. – Чакай малко, да не би да си се сгодила за Матю и да не си ми казала?

– Какво? Аз? Сгодена? Как ти хрумна? – отговори Линда, но Емили долови на лицето ѝ едва забележима усмивка. Напоследък Линда имаше това изражение винаги, когато се спо-

[1] *Мек оттенък на лавандулово, името идва от името на растението зимзелен (първинкъл), чиито цветове са лилаво-синкави.*

менеше името на Матю Флинт, градинаря на Блосъм Крийк и брат на приятелката ѝ Рокси. Откакто бяха напуснали Лондон и се бяха настанили в тази къща, той дискретно, но все по-настоятелно се настаняваше в живота им.

– Защото само да се спомене името му, и трапчинката на бузата ти се появява! – отвърна Емили.

Линда, майката на Емили, беше на трийсет и две години, с кестенява коса, зелени като тревата на двора очи и изострено чувство за стил. И сега, качена на стълбата, за да боядисва, изглеждаше стилно с клина на точки и шарената памучна туника. С четката и кофата в ръка приличаше на модел от каталог за бои. В интерес на истината, тя нямаше фигура на манекен – беше дребничка и закръглена, и си даваше сметка, че не е от типа на класическите красавици. Тайното ѝ оръжие беше усмивката, и по-точно трапчинката, която се образуваше на лявата ѝ буза, когато се усмихне. В тази трапчинка имаше толкова топлота, че можеше да разтопи айсберг, и Линда знаеше как да я използва.

– Аз и Матю сме само добри приятели – заяви Линда. – И после, как така изведнъж заставаш против него?

– Аз? Нищо подобно! – отрече Емили, тя наистина харесваше Матю.

Откакто Емили беше изгубила баща си, майка ѝ не беше имала сериозен приятел, само някои претенденти, които се бяха оказали отчайващи. Имаше един Макс – крайно досаден интелектуалец, който говореше неразбираеми неща. После Стив, който непрекъснато се оглеждаше във всяка огледална повърхност. Рупърт – маниак на тема ред и с хиляди алергии... Да не говорим за последния, Грег, който беше подарил на Емили за единайсетия ѝ рожден ден всичките серии на Пухкавите мечета на дискове! За щастие, майка ѝ не се беше оставила който и да е от тях да ѝ завърти главата и много скоро им беше показала вратата. Матю обаче беше различен, изглеждаше човек на място, само че...

– Само че не знам дали искам да съм принудена да деля къщата с някой мъж. Шумни са, имат навика да не изпускат дистанционното от ръцете си, да оставят чорапи, където им падне, и са убедени, че могат да правят всичко – запротестира Емили.

– Направо отвратителни същества! – пошегува се Линда. – И къде си ги чула тези неща?

– Мамо, някои неща просто се знаят! – отговори сериозно Емили, защото знаеше, че е лесно да попаднеш в такъв капан, особено ако си романтична натура като майка ѝ. И ако майка ѝ си мислеше по цял ден да въздиша, а от очите ѝ да струят сърчица, си беше направила сметката без Емили.

– О, само се чуй! Какво ли мисли Джейми за тази твоя неприязън към мъжете... – погледна я хитричко майка ѝ.

– Джейми?! Но Джейми не е мъж! Тоест да, обаче е още момче и при това не от досадните! – заяви убедено Емили.

Джейми Мълбъри, единственият ѝ връстник, останал в Блосъм Крийк през лятната ваканция, беше помогнал на Линда и Емили в първото им разследване, приключило преди няколко дни. Двете бяха наети да разберат какво се случва в „Шерингтън“ – едно имение наблизо. Дали наистина е обитавано от духове, или има друго обяснение на странните събития в него? Разбира се, не духовете се оказаха виновни. След разрешаването на случая Емили беше започнала да прекарва доста

време с Джейми. Двамата много обичаха да обикалят околностите на Блосъм Крийк с велосипедите си.

– Матю също не е от досадните, така че всичко е наред, нали? – продължи Линда.

– Може ли? – попита един глас и рошавата глава на Джейми надникна през вратата. – Беше отворено и... – оправда се той.

– О, добър ден, Джейми! Говорим за вълка, а той – в кошарата... – подкачи го Линда и хвърли на Емили заговорнически поглед.

– Мамо! – изсъска тихо тя. После се обърна към Джейми. – Чу ли за какво си говорехме?

– Не, защо? – погледна я подозрително Джейми.

– Емили казваше, че.... – започна Линда с хитра усмивчица, но Емили я стрелна с поглед, от който хвърчаха мълнии – ...че ако продължи да тренира, скоро ще е по-добра велосипедистка от теб. Но между нас казано, мисля, че малко преувеличава.

Емили въздъхна с облекчение. Очакваше, че Джейми ще скочи веднага, тъй като за него велосипедът не беше просто велосипед, а начин на живот. Но той не помръдна, сякаш беше побит на мястото си, само бузите

му пламнаха, а очите му блестяха с някаква странна светлина.

Емили все още не познаваше Джейми достатъчно добре, за да разбере какво трябва да означава всичко това, но със сигурност приятелят ѝ имаше вид на човек, който е открил нещо интересно и няма търпение да го каже. Но тогава защо мълчеше? Емили погледна него, после майка си, после пак него.

– Джейми, ела с мен! Ще ти покажа новия... новия звънец на велосипеда. Мама ми го подари – каза Емили и помъкна Джейми към градината.

– Какво има? Случило ли се е нещо? – попита нетърпеливо тя в мига, в който беше сигурна, че майка ѝ не може да ги чуе.

– Нещо невероятно! Фред намерил труп във „Феърфийлд Кейв“! – изстреля Джейми.

– Не може да бъде! Къде?

– Във „Феърфийлд Кейв“.

– Къде?

– Вижда се, че не си оттук. Онова огромно голф игрище с дупки и пясък, и езерца, и ниско подстригана трева...

– Добре, добре, разбрах! – прекъсна го Емили. – И кога?

– Преди двайсет минути влетя в амбулаторията на баба. За щастие, минавах оттам, за да свърша някои работи...

Джейми беше внук на Пейгъти Мълбъри, лекарката на Блосъм Крийк. Тя и бившият адвокат Албърт Темпъл бяха най-добрите приятели на Фред.

– Трепереше като лист и заекваше. На баба ѝ трябваше известно време, за да разбере какво се е случило, защото Фред беше изгубил гласа си от страх.

– И после?

– И после нищо, за щастие, не му беше дошло наум да иде веднага в полицията, беше прекалено объркан. Баба го заведе, но ако Фред не възвърне способността си да говори, ще им трябва поне половин час, докато им разкаже всичко. А аз веднага дотичах тук...

– И защо не отиде с тях?

– Защото имам по-добра идея. Да отидем до „Феърфийлд Кейв“, преди да дойдат полицаите. Ако минем напряко през нивата на Голдсмит, ще стигнем за пет минути.

– Това може да е новият случай на агенция „Райт“ – грейна Емили. – Трябва да кажа на мама.

– Да не си полудяла!? Никога няма да ни пусне да отидем.

– Но аз... – поколеба се Емили.

– О, ако ще ѝ разказваш всичко, отивам сам! – заяви Джейми и скръсти ръце.

Емили помисли за майка си, която боядисваше стените и не искаше да ѝ каже защо го прави, и реши, че в края на краищата и тя е в правото си да си има свои тайни.

– Добре, тръгваме! – реши тя и влезе в къщата.

– Мамо, аз излизам! – викна към хола, докато отваряше вратата на кабинета.

После взе верния си фотоапарат и изтича навън.

– Чакай, Емили, не ми каза харесваш ли цвят първинка? – цъфна майка ѝ на входа. – Джейми, а ти какво ще кажеш?

– Чао, мамо, ние тръгваме! – прекъсна я Емили и дръпна приятеля си за ръка.

Двамата скочиха на велосипедите и завъртяха бясно педалите. Емили буквално се хвърли по наклона на „Оук Роуд“, опитвайки се да не изостава от Джейми, който май се беше научил да върти педалите, преди да проходи.

Стигнаха почти едновременно до игрището за голф. Емили усещаше бодежи в дясното си бедро, а мускулите на прасците ѝ сякаш щяха да пламнат, но поне гордостта ѝ беше спасена.

Джейми остави велосипеда си до едно хълмче и заоглежда моравата с объркан вид. Емили остави колелото си до неговото и отиде при него.

– Фред каза дупка номер 18, а тук няма нищо – възкликна разочаровано Джейми, като сочеше знаменцето близо до тях.

Номерът съвпадаше, но там нямаше никакво тяло.